

[Finansministeren.]

rerne egentlig drejer sig om. Fru Grethe Philip gav oplysning om, at i forbindelse med den nye tjenestemandsløvs afskaffelse man disse godt 11.000 enkelthonorarer til et samlet beløb af 42 mill. kr., det bliver det, når man tager de ændringer, fru Grethe Philip omtalte, væk.

Det er selvfølgelig meningen, at disse honorarer så skal forsvinde, det har fru Grethe Philip ganske ret i. Men vi er også bekendt med, at lønningsrådet i en skrivelse af 23. marts 1970 har sagt, at man ikke skal udtale sig imod, at der i fornødent omfang gennemføres en anden form for vederlæggelse af de pågældende i overensstemmelse med gældende bevillingsregler, altså vederlæggelse i de tilfælde, hvor man ikke kan gøre det til en tjenestepligt at få udført arbejdet, og hvor man mener, at det fortsat er nødvendigt at få det pågældende arbejde udført — men selvfølgelig noget rent undtagelsesmæssigt i forhold til de 11.000 bevillinger, der er tale om.

Jeg vil også gerne oplyse, at der er kommet ansøgninger, der andrager 8 mill. kr., som altså skal ses i forhold til de 42 mill. kr. Disse ansøgninger er ikke blevet behandlet færdig; vi har haft drøftelser i finansudvalget om proceduren og er blevet enige om, at det ville være naturligt, når sagerne var behandlet færdig først i finansministeriet og så i lønningsministeriet, at lønningsrådet fik dem til udtalelse; derfor har der altså ikke været nogen mulighed for at færdiggøre de ansøgninger, der er kommet. Når jeg nævner et beløb på 8 mill. kr., skylder jeg at gøre opmærksom på, at en del af disse er der på forhånd sagt nej til.

Jeg mener, det er yderst vigtigt, at vi både sørger for og også får det fastlagt som en kendsgerning i forhold til offentligheden, at folketinget selvfølgelig ikke gennemfører en lovgivning af den karakter med en nydannelse, der går ud på afskaffelse af disse honorarer, for så at lade de pågældende beløb og vederlag opstå ad bagvejen. Der bør ikke være nogen tvivl om, at vi alle har pligt til — og når jeg siger „vi alle“, tænker jeg selvfølgelig først og fremmest på regeringens medlemmer og dem, der virker på vore vegne — vi har alle en pligt til at sørge for, at det er rene undtagelser, når der skal ud-

betales vederlag, og det skal være efter de retningslinjer, jeg omtalte.

Jeg har også forstået efter de forhandlinger, der har været i finansudvalget, at vi har været enige om denne opfattelse. Hr. Lysholt Hansen har så ved tidligere lejlighed under disse forhandlinger og også her i dag rejst det særlige spørgsmål: ja men er der så ikke noget forkert i, når vi nu skal fastlægge disse vederlag, at man i ét ministerium, nemlig finansministeriet, siger: vi har brug for, at det arbejde bliver betalt, men vi afgør ikke, hvordan det bliver betalt, den afgørelse falder først, når lønningsministeriet efter forhandling med forskellige organisationer har afgjort sagen — og så er det dér, man bestemmer selve størrelsen af beløbet.

Jeg synes, hr. Lysholt Hansen har noget ret i den kritik, men der er jo ingen tvivl om, at det er loven, der følges; man er forpligtet til de forhandlinger, jeg her nævnte. Men det er heller ikke efter min mening, den rette styringsform, at man har denne adskillelse. Det ville være bedst, hvis man det sted, hvor man fastlægger, at arbejdet skal udføres og betales, også dér bestemmer honorarets størrelse og ikke henskyder det andetsteds. Men det er en nødvendighed, så vidt jeg kan se, at der gennemføres en lovændring, hvis man vil have noget sådant, og da loven er gennemført i enighed i hvert fald imellem 5 partier, mener jeg også, at partierne skal være enige om det, hvis der skal ske ændring, men vi kan jo tage spørgsmålet op et passende sted, om vi skal foretage en sådan ændring.

Med hensyn til den overgangsordning, der har været, hvor man ikke er blevet færdig med behandlingerne af disse honorarer, som fortsat må udbetales for at holde et arbejde i gang, man anser for vigtigt, vil jeg gerne sige, at selvfølgelig havde det været bedst, hvis hele ordningen med honorargennemgangen og afskaffelsen af dem var fortsat kontinuerligt, så man kunne sige, at så kan vi i fremtiden udbetale de og de honorarer og give bevillinger til dem. Det er ikke sket, og derfor er der kommet en overgangsordning.

Jeg mener ikke, at denne overgangsordning, engangsordning, har været tilfredsstillende. Der kan anføres begrundelser for, at den ikke har været det, undskyldninger, om